

ДОСТОЕН ПРЕДСТАВИТЕЛ НА СЪВЕТСКАТА ИЗПЪЛНИТЕЛСКА ШКОЛА

Киевската филхармония беше неизвестна величина за русенските любители на музиката. Появата на този оркестър в нашия град не бе предшествувана нито от гръмки име, нито от шумна реклама. Но изненадата, която украинците порнесоха с първия си концерт, е трудно да измерим! Защото се запознахме със състав, съчетаващ изрядно инструментално майсторство с висока музикална култура, прекрасно „спят“ и синхронен, разрешил проблемите за стигай и баланс, музикиращ свободно и темпераментно. Не по-малка бе изненадата от изкуството на съвсем младия главен диригент на киевчани — Владимир Кожухар. Но за всекиго поотделно...

Концертът започна с непознатата нам Трета симфония на Лятошински. Авторът принадлежи към старото поколение композитори на Съветска Украйна, работил успешно и плодотворно в почти всички жанрове. [У нас е популярен неговият хоров цикъл „Годишните времена“]. В изпълнената симфония открихме дълбока философска концепция, различаваща традиционните рамки на жанра. Така в пълната с тревата и драматизъм първа част посред кернатата смяна на противоречия, взимаме изключително се музикални образи, възникват като из под земята тема — остров на надеждата, тих хорал с чисто украински митични и архангелско очарование; същият бе изложен и във втората, пълна с размишъл част, а след бурното скерцо прозвучава качеството на извод — величав и могъщ, финалът на симфонията. В музикалния арсенал на Лятошински откриваме обичайни черти с търсенята на нашите зрели композитори; въпреки, догични точки има и в съдбата на дъщеря братски изпада, и в културното им развитие. Имаше първият отнашението към фолклора и избора на същества от славянщината на общославянската музикална култура. В изпълнението на тази сложна творба диригент и оркестър вложиха много разбиране, усет за драматургия и достойна за поддръжници амбиция да защитят категорично своето национално произведение.

Едва ли не символично, веднага след това украинските гости вложиха също толкова любов и пламък в изпълнението на „Рассория“ от Веселин Стояков. Не само майсторски изсичане, но и учудващо „по български“ прозвуча творбата на нашия именит майстор.

След симфоничния концерт на Сибелиус, в който младият солист Богдан Которович продемонстрира блестяща виртуозност и музикантска задълбоченост, програмата бе уменена от Равеловата Втора сюита из балета „Дъфини и Хлоя“. Античната хубост, пицинист оркестров колорит и чисто френската изтънченост на този шедьовър бяха докрай почувствувани и преосъздадени от гостите. Прекрасно бяха изградени от Кожухар бавните постепенни звукове в първия дял, великолепно се представя в знаменитото соло [моноло] на бога Пан! Флейтистът Кудряшов, а финалният танц прозвуча с такава бийност, че просто изелектризира залата. Оркестърът може би тук изгуби изцяло своето качество и постигна звукова атмосфера, отличаваща се с топлина на тона [край], меко звукоизличаване

[дъвоени] и благородство [медни] и характерните за руските и американски оркестри щедрни фортисими на ударите.

Отделно за младия, дивизиращ едва четвърти сезон Владимир Кожухар, не бива да скъпим похвалите. Той притежава рядко точен, разнообразен и красив жест, певъщо-пазмет, добър вкус и чисто оркестров начин на мислене. При това предстои му още да расте! Без съмнение, радостно би било отново да се срещнем с този достоен представител на съветската изпълнителска школа!

Димитър МАНОЛОВ